

© Acsai Roland, 2019
© Moldován Mária, 2019
© Koinónia, 2019

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

A Koinónia Könyvkiadó tagja az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének és a Romániai Magyar Könyves Céhnek.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ACSAI ROLAND

Tili és Tiló / Acsai Roland ; Moldován Mária illusztrációival. - Cluj-Napoca : Koinónia, 2019
ISBN 978-973-165-231-3

I. Moldován, Mária (il.)

821.511.141

1.

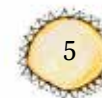
Fagyos szél füttyült a síkság felett. Az érintetlen havon csak a medve óriási lábnyomai látszódtak, mint a holdon a kráterek. A lány a medve hátára tett díszes nyeregben ült, bojtos sapka borította a fejét, ami alól kíváncsian kandikáltak ki göndör, fekete tincsei. A medve megállt, és hangosan felbőgött.

– Elfáradtál? – hajolt előre a lány, hogy a medve szemébe nézzen, aztán megfordult a nyeregben, és lehuppant a hóra. Hangosan szipogott, megtörölte orrát a kabátujjában, és nyújtózott egyet.

Akkor ütötte meg fülét a hang.

Cincogás volt. Napok óta csak a medve meg a saját hangját hallotta, és a szél füttyülését. Meglepte, hogy rajtuk kívül van még valaki a hómezőn. Hamarosan megtalálta a hang gazdáját is. Egy szürke egeret, aki beleesett a medve mély lábnyomába, és nem tudott kimászni belőle.

– Majd én segítek neked! – nyúlt a gödörbe a lány, és kiemelte az egész testében reszkető egérkét. – Hogy hívnak? – nézett az ijedten csillogó gombszemekbe.

– Szimornak – felelte az egér. A lányt nem lepte meg, hogy érti a kis állat nyelvét. Némelyik állatnak értette, némelyiknek nem, de a legtöbbször igen. – És téged?

A lány nem felelt. Olyan arcot vágott, mintha élete legnehezebb kérdését tették volna fel neki. Hiába gondolkozott, nem jutott eszébe.

– Tehát nem tudod.

A lány megrázta a fejét, és röpdösni kezdtek a sapka alól kibújó tincsek.

– Segítettél kijutni a gödörből, cserébe én is segítek rajtad. Adok neked egy nevet. Mától Tilinek fognak hívni! Mert olyan tilis vagy.

– Dilis? Ahhoz képest, hogy az előbb mentettelek meg, kedvesebb is lehetnél.

– Nem dilis, hanem tilis – cincogta az egér. – A Tili az Otília becézése, ha nem tudnád.

– De tudtam – felelte Tili, pedig fogalma sem volt róla.

– Tetszik?

A lány szíve olyan forró lett a végtelen hómező közepén, mint egy bögre tea. A Tili név valamit megszólított benne. Olyan ismerős volt, csak nem tudta, honnan. Két ujja közé csippentve megrázta az egérke apró mancsát:

– Nagyon tetszik!

Hirtelen morajlás ütötte meg a fülüket. Szimor először azt hitte, föld-rengés lesz, aztán a következő gondolata az volt, hogy vihar készül. De egyik dolog sem tűnt valószínűnek.

– Mi volt ez? – kérdezte végül.

– Ródlí hasa korgott – bökött hátra a hüvelykujjával Tili, aztán levette a hátizsákját, és kivett belőle egy almát.

– Mi az ott? – mutatott Szimor a foltos, nagyméretű tojásra, amely az alma mellett lapult. – Miért nem sütjük meg? Ízletes rántotta lehetne belőle.

Tili gyorsan becsukta a táskát, és a háta mögé rejtette:

– Ezt a tojást nem ehetjük meg. Néhány napja találtam. Vissza kell juttatnom a gazdájának. Azt sem tudom, milyen madaré lehet.

– A méretéből ítélve valamilyen nagy madaré. Talán egy sasé – borzongott meg Szimor a gondolatra, és önkéntelenül is a szürke ég felé pislogott, ahová a közeledő végzet kampós csőrű árnyékát képzelte.

Ródlí odacammogott hozzájuk, és három gerezdre vágta az almát éles karmával. A szeletek gyorsan elfogytak.

– A tojásnak melege van szüksége. A helyedben a kabátom alá teném – mondta Szimor, és megnyalta hosszú, fehér bajszát.

– Igazad van – vette ki a tojást Tili a táskából, és a kabátja alá dugta.

– Tudtad, hogy az egereknek is melegségre van szükségük? – nézett a kislányra Szimor, és szemében vágyakozó fény csillant.

– Na, gyere! – vette a tenyerébe Tili. – Tudom, mit szeretnél – mondta, és az egeret mosolyogva a kabátzsebébe tette.

2.

Napokig nem láttak mást a havas síkon kívül. Szimor ezért inkább ki sem dugta az orrát Tili kabátzsebéből, és az alvást választotta. Álmában élelemmel teli kamrákat látott és meleg padlásokat, ahol poros porcelánbabák teáztak az örökké tartó vasárnap délutánban.

– Egy játszótér! – kiáltott fel váratlanul a lány, de a medve megrázta a fejét.

– Hol van? – bújt elő Szimor, és Tili vállára mászott. – Nem látok semmit – tette hozzá, miután körbenézett.

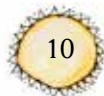
– Ott! – mutatott a távolba Tili, pedig akkor már ő sem látta.

– Csak képzelődtél – csóválta a fejét Szimor. – Megesik az ilyesmi.

Tili szíve összeszorult a csalódástól. Majdnem olyan apró lett, mint Szimoré.

Hirtelen sötétedett be, mintha egy ablaktalan szobában lekapcsolták volna a villanyt. A hold csak néhány perccel később kezdett világítani.

– Szeretem a holdat – nézett fel vágyakozva Szimor. – A sajtra hasonlít.

– Ezek szerint te is éhes vagy – mondta a lány. – Sajnos nincs több almám.

A sötét ég alján valami felderengett.

– Talán egy ház ablaka világít – dörgölte meg a szemét Tili. Mindhárman látták a fényt, Tili most nem képzelődött.

Ródlí futni kezdett, és Tili megszorította a kantárt, hogy le ne essenek.

– Mi ez? – kérdezte Szimor, amikor az épülethez érkeztek.

– Egy benzinkút. Csak azt nem értem, mit keres itt a semmi közepén, ahol utak sincsenek, nemhogy autók – vont a vállát a lány. A kivilágított épület nagy kirakatüvegei mögött édességekkel, szendvicsekkel és üdítőkkal megrakott pultokat láttak. Közelebb merészkedtek, és megálltak az egyik kút mellett. Tili elolvasta a feliratot: „Méz”. Ródlí felmordult.

– Mindjárt feltankollak – szállt le a medve hátáról Tili, majd levette a töltőpisztolyt, és Ródlí szájába nyomta. – Ízlik?

A medve megint felmordult. Ródlí hasa dagadni kezdett, mint egy felfújta labda.

– Most már elég lesz. A végén kidurranasz – akasztotta vissza a töltőpisztolyt Tili, aztán Szimorral együtt elindultak az épület felé. Az ajtó magától kinyílt előttük.

– Hahó! – kiáltotta Tili, mert sehol sem látták a benzinkutast.

– Maradj csöndben! Talán jobb is, ha nem bújik elő! – pissegett Szimor. Tili levett a pultról egy csokit, kibontotta, és beleharapott, aztán Szimor orra elé tolta.

A raktárból váratlanul kilépett egy férfi.

– Ez a csoki lesz, meg a tankolás – sietett a kasszához Tili.

– Hányas kút? – morogta a benzinkutas, aki fekete kezeslábast és sapkát viselt, a bajszáról jégcsapok lógtak.

Tili kinézett:

– Nem tudom. Ha jól látom, kettes.

– Húsz liter méz és egy csoki – ütötte be a gépbe a számokat a benzinkutas. – Bocs, de nem érzed rosszul magad? Nem szédülsz, vagy ilyesmi? – érdeklődött a benzinkutas.

– Köszönöm, jól vagyok. Bár most, hogy mondja, mintha egy kicsit forogna velem a világ – kerekedett el Tili szeme. – Mi történik velem?

– Beleharaptál a csokiba. Mérgezett volt. Nemsokára hatni kezd.

– Miféle benzinkút ez?

– Olyan, amit csak neked építettek. Régóta várom, hogy belépj.